08/04/2026

Трето Последование на Жениха в митрополитския катедрален храм „Св. вмчца Неделя“

На 7 април в митрополитския катедрален храм „Св. вмчца Неделя“ Негово Светейшество Софийският митрополит и Български патриарх Даниил отслужи Последование на Жениха.

В съслужение бяха свещеник Никола Чочев от храмовото духовенство и дякон Христо Христов.

Песнопенията бяха изпълнени от Софийския свещенически хор и църковни певци под ръководството на ставрофорен иконом д-р Кирил Попов.

В края на богослужението патриарх Даниил се обърна към вярващия народ със слово:

„Чрез богослуженията през Страстната седмица ставаме свидетели и сме

съпричастни, доколкото е възможно това за нас, на последните земни дни на Христа. В неделя, когато празнувахме Вход Господен в Йерусалим, видяхме Господ да плаче за града. Защо? Заради бездушието на Неговия народ: „Йерусалиме, Йерусалиме, колко пъти съм искал да събера чедата ти, както кокошка събира пилците си под крилете, и не рачихте (Лука 13:34).

Днес, Велики вторник, събитията, които възпоменаваме, са наситени с много дълбока смислова и житейска натовареност. Ние ставаме свидетели на отпадането на Иуда, неговото помрачение и решението му да предаде Христа, и в същото време на вярата в Христа на една блудница, получила Божията милост чрез дълбоко покаяние и прошка на греховете ѝ.

Неизследима е дълбочината на човешката душа. Ние носим в себе си както вяра, стремеж към Бога, така и страсти и пороци. Иуда несъмнено е имал вяра в Бога. Господ е видял неговото сърце, когато го е призвал към апостолство. Иуда е бил свидетел на всички чудеса, които Господ извършил. Наравно с апостолите той имал голямото благословение да бъде с Христа, неговите очи се радвали да виждат Господа, радвал се е да слуша гласа Му. Той несъмнено е изпитвал наслада и радостта от общуването с Него. В същото време Иуда е таял в себе си страсти, мислейки, че може едновременно със споделянето и радостта от общуването с Христа да има и тайни „радости“, скрити от другите, като крадял от парите, събирани за милостиня за бедните. Това са несъвместими неща.

Като повечето юдеи по онова време, апостолите също очаквали, че Христос ще възстанови Израилевото царство, че ще ги освободи от римляните и ще им даде да седнат на управителски места. Зеведеевите синове Иоан и Иаков също искали да седнат на предни места, най-близо до Христос. Господ обаче им казал: който иска между вас да бъде големец, нека ви бъде слуга; и който иска между вас да бъде пръв, нека ви бъде раб (Мат. 20:26-27). От този отговор двамата апостоли се смирили и поправили, но Иуда таял в себе си завист и тайно желание да се ползва от земните благинки. И когато виждал блудницата да излива скъпо миро върху Христос, той възнегодувал. Страстта в него не могла да се утаи, срамът и благоговението пред Господа не надделели – напротив, надделяла страстта и тя се разкрила уж под благовидната грижа: защо да не се продаде това миро и парите да се раздадат на сиромаси. А тайно в себе си имал предвид користолюбието да краде от събраните пари. Завистта и сребролюбието заслепили неговия разум. Не помнел колко много е получил от Христа. Не помнел, че само преди няколко дни бе видял как Той възкресява Лазар – какво велико чудо – не

помислил, колко безумно е да злоумисля стещу Този, който вижда в сърцата на човеците, който държи нашия живот в ръцете си. Той бе чул Господ да казва на Марта и Мария – Аз съм възкресението и животът и бе видял това на дело само преди няколко дни!

Ние също получаваме множество благодеяния директно от Бога и чрез различни хора. Получаваме множество благодеяния от родителите си, например, но ако сме обикнали повече земната слава, наслаждения и удоволствия, родителите стават бреме. Дори не се замисляме, че без тях нас нямаше да ни има; натежава ни да се грижим за тях, а ако можем, бихме ги изпратили и в старчески дом, за да избегнем грижата за тях. До какво умопомрачение може да доведе човека любовта към земните блага и земната слава! Неблагодарността и привързаността към материалното е в състояние да ни накара да предадем дори родителите си“.

„Какво общо може да има между тъмнината и светлината? Какво общо може да има между греха и чистотата, която е Христос? Само покаянието може да съчетае грешния човек с Бога. Когато блудницата осъзнала дълбочината на своето падение, видяла окаяното свое състояние, тя потърсила Божията милост. Не се поддала на лъжливия срам и на съмнението дали няма да бъде отхвърлена от Този, Който мъртви възкресява, Който е казал, че блудници няма да наследят царството Божие. Тя се окуражила обаче от Божията милост, от любовта, дала ѝ сили. Скъпото миро, с което помазала нозете на Господа, свидетелства, че била готова да се раздели с порочния живот, да получи Божията милост и прошка на греховете си и да приеме Божията благодат“.

„Именно затова дойде Христос – да ни дари прошка на греховете. Нека не крием греховете си от Него, нека ги изповядаме със смирение. Той знае какво представляваме. Господ дойде да ни изцели, да ни вдигне от разслаблението от греха. Да не бъдем неблагодарни, а да изправим живота си. И както тази жена, да дойдем при Христос, да открием себе си в изповедта, да потърсим помощ от Бога, да потърсим милостта Му. Той е силен да ни изправи.

Бог да ни пази от окаянството на Иуда и да ни даде дръзновението и покаянието на блудната жена“, завърши словото си Негово Светейшество.

Текст: Михаил Тасков

Снимки: Весела Игнатова

bg-patriarshia.bg